

De Heraut

door de

Bereformeerde Kerken in Nederland.

Het nadrukken van den inhoud van dit blad is verboden overeenkomstig de Wet op het Auteursrecht.

Zondag 28 Juli 1918. N°. 2114.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden. Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE. Abonnementen en Advertenties aan de ADMINISTRATIE. Bureau: N. Z. Voorburgwal 88-90, te Amsterdam. Inzendingen, die later dan Donderdag 's namiddags te 12 uur worden ontvangen, kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Abonnementsprijs: franco aan huis, per drie maanden f. 1.20, voor het Buitenland en Ned.-Indië per jaar f. 6 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers f. -10. Abonnementen worden aangenomen door het Bureau te Amsterdam, Boekhandelaars, Postdirecteuren enz. Advertentie: van 1 tot 6 regels f. 1.20, voor elke regel meer f. -20. Aanvragen en vernieling van afgedrukte f. -12 per regel.

„Zie, alle zielen zijn mijne“.

Zie, alle zielen zijn mijne; gelijk de ziel des vaders, alsoo ook de ziel des zoons, zijn mijne; de ziel, die zondigt, die zal sterven. Ezechiel XVIII: 4.

De tegenstelling, die hier bij Ezechiel schijnbaar opkomt met het aangelang van het tweede gebod van den Sinaï, laten we ter zijde. Wat ons in dit zeggen bij Ezechiel: „Zie, alle zielen zijn mijne“, boeit, is de verantwoordelijkheid der ouders voor hun kroost.

Telkens stuit men in den omgang op het pijnlijke feit, dat ouders voor het één kind een heilighen in hun hart gevoelen, en het andere kind aan zich zelf overlaten, althans in zake van het geloof.

Ze hebben dan in de zeer jonge jaren wel beproefd, ook dat andere kind te lokken naar den Heiland, maar toen het bleek, dat dit geen vat op hem had, hebben ze maar al te vaak zulk een dolend en afwijkend kind te veel aan zich zelf overgelaten, en de droeve uitkomst is nu, dat zulk een kind steeds verder afdoelt, en de roepstem van zijn God ternauwernood meer hoort.

Niet zelden toch doet zich deze wanverhouding in nog pijnlijker vorm voor. Meer dan eens zelfs ontmoet men trouwe geloovigen, die vast in de praedestinatie zijn ingegroeid, en nu achten, dat ze de toebrenging van hun kroost ten eeuwigen leven aan den Heere hun God moeten overlaten.

Ze maken zichzelf dan diets, dat God de Heere de toebrenging van elke ziel aan Zichzelf heeft voorbehouden. Is mijn jongen of mijn jonge deern ten leven uitverkoren, zoo redeneeren ze dan, wat zou ik dan nog twifelen, dan wordt immers Gods raad ten zekerste vervuld. Niet ik kan immers mijn kind ten leven verwekken. Dat kan God en God alleen, en dat heilige werk Gods mag ik mijn God niet uit de handen nemen. Ik mag mij zelf geen oogenblik aanstellen, alsof ik, en niet God alleen de eenwige toekomst van mijn lieveling in zijn handen had.

Zoo zijn er streng-geloovigen die zelfs van alle vermaan aflaten. Is mijn kind, zoo spreken ze dan, ten leven geroepen, dan gaat 't op Gods tijd ten eeuwigen leven in. En zoo niet, wat zou mijn vermaan, mijn lokkende toespraak dan bij mijn lieveling vermogen.

Dit nu is niet anders dan een diep zondige eenzijdigheid, en die neer komt op een koelbloedig plichtsverzuim, dat zich wrekt aan de eigen ziel.

„Zie, alle zielen zijn mijne“ spreekt de Heere, en Hij vervolgt: „Gelijk de ziel des vaders, alsoo ook de ziel des zoons zijn mijne; de ziel die zondigt, die zal sterven.“

Wat anders spreekt zich hierin nu uit, dan dat 't kind dat ons God gaf, een heilig pand van onzen Vader in de hemelen is, dat onder onze hoede is gesteld, waarover ons de wacht is toevertrouwd, en waarvoor wij, als ouders, tot aan ons sterven toe, verantwoordelijk blijven.

Geen kinderen is ooit geboren, of het was Gods schepsel, en alle schepsel Gods, dat onder de kinderen der menschen optreedt, gaat ten leven in met de allesbeheerschende roeping, om Gode toe te behooren, zijn God te belijden, en zijn Vader in de hemelen te verheerlijken.

Wat ten slotte de uitkomst van de existentie van zulk een wicht zal zijn, is een geheel andere vraag; maar als kind des menschen is elk kindken door God niet alleen geschapen, maar ook voor zijn God geboren. En nu is dit de orde die van Godsweg geldt, dat bij elk kindken ouders behooren, die met een heilige taak als ware het bij zulk een kindken zijn aangesteld.

Elk kindken des menschen kan niet opgroeien dan onder de gestadige roeping, dat het tot zijn God zich keere, voor zijn God leve, en niet anders dan de verheerlijking van Gods naam bedoelt.

Voor het bereiken van dat doel nu heeft God de Heere zulk een kindken nauw verbonden aan bepaalde personen, en het is op deze personen dat de taak is gelegd, om als ware 't middelen in Gods hand te zijn, om 't aan zijn heilige bestemming te doen beantwoorden.

Ook zonder spijze zou God de Heere ons leven in stand kunnen houden. Zie 't maar aan wat met Jezus in de woestijn geschied is, toen hij veertig dagen zonder voedsel te nemen, nochtans in zijn normale leven voortbestond. Regel daarentegen is het,

niet dat we door God, buiten 't voedsel om, in het leven worden behouden. De ordinantie van het menschelek leven is veelmeer, niet door ons, maar van Godsweg aldus besteld, dat we zonder voedsel te nemen sterfen, en anders juist door het voedsel in het leven worden behouden.

De middelen zijn geen overbodige weelde, maar het is Gods bestel, dat we door de middelen in het leven worden gespaard, en door de middelen ons leven bestendig zien.

Ook die middelen komen ons wel van God toe, maar het is en blijft dan toch Gods bestel, dat we die middelen dankzeggend uit Gods hand aannemen. Er om bidden, en zoo we ze erlangen, er voor danken.

En juist zoo nu is 't ook op geestelijk gebied.

Zoo het God behaagt een pasgeboren wicht, dat hij ten eeuwigen leven verkoort, nog eer het ooit een letter uit zijn heilig Woord las, te laten sterfen, zoo gaat zulk een verkorene toch ten eeuwigen leven in, zonder dat eenig middel ter zaligmaking werd aangewend. Hieruit echter volgt in 't minst niet, dat groeit zulk een wicht ten volwassen leven op, voor zulk een groepene ten leven de middelen zonder doel of heilige bestemming zouden zijn. Integendeel, wie tot jaren van onderscheid kwam, en ten leven geroepen is, leeft bij het Woord, verkrijgt zich uit het Woord, en wordt door Gods bestel op alle manier begenadigd met de middelen, die hem ten leven lokken en ten leven brengen.

En zoo nu ook is het met wat hier aan Ezechiel betuigd wordt: „Alle zielen zijn mijne.“ Elke vader en elke moeder is daarom van Godsweg geroepen, om in elk kind dat men ontving, een heilig erigoed des Heeren te zien, en er deswege die zorge aan te wijden, die God de Heere zelf in het optreden der ouders voor de jonge kinderen besteld heeft.

Ook hier kan men van middelen spreken die van God besteld zijn. De ouders zijn ook zelve persoonlijk ten leven geroepen, en daarom gehouden hun God te dienen. Maar, ook al laten we een oogenblik wat hun zelve persoonlijk aangaat, de roeping ter zijde, voor wat hun kinderen betreft zijn ze dan toch de bestelde en de door God aangewezen middelen, om Hem ter wille, bij hun kinderen een hoogst ernstige taak te vervullen.

Wie zoo gelukkig was van zijn God een kind te ontvangen, ontving hiermede een heilig pand, dat Godes is, en hem nu tijdelijk en voor een bepaald doel werd toevertrouwd.

Zooals een dienstknecht of dienstmaagd geroepen is, om afgezien van eigen lust, de kleederen, het huisraad en de sieraden van zijn heer of vrouwe te reinigen en in stand te houden, zoo ook rust op de ouders, geheel afgezien van hun eigen genot, de dure verplichting, om de kinderen, waarbij ze als 't ware door God werden aangesteld, Hem ter wille en Hem ter eere, in alle opzichten trouwelijk te verzorgen.

Ze mogen in hun kinderdom niet enkel producten van hun eigen leven zien, maar zijn van nature geroepen, om in hun kinderen allereerst een eigendom te zien, dat Gode toebehoort, en waarbij zij zijn aangesteld, om hun kroost Gode ter eere, in edelen toon te doen opleven.

De kinderen behooren niet aan de ouders zelve toe, alsof God de Heere er eerst daarna kennis van nam.

Het staat juist omgekeerd.

„Zie, alle zielen zijn mijne“ zegt de Heere. Elk kind is in de allereerste plaats Godes eigendom. Het is niet een kind van zijn ouders, waarmede God zich eerst daarna in betrekking stelt. Integendeel, de aanhoorigheid van elk kind aan den Heilige staat op den voorgrond. En eerst daarna wordt zulk een kind, omdat het Godes is, aan de ouders toevertrouwd, opdat deze als dienstknechten en dienstmaagden Godes, hun kinderen Gode zouden toewijden, in den dienst Gods zouden inleiden, en zoo Gode zouden doen toekomen, wat hun slechts ter bewerking en ter opvoeding was toevertrouwd.

Vandaar dan ook, dat wie zijn kind niet allereerst en op alle manieren in den dienst van zijn God opleidt, en Gode poogt toe te brengen, te kort schiet niet alleen jegens zijn lieveling, maar ten minste evenzeer, en zelfs eer, jegens zijn God, die vader en moeder besteld had, om ook dit kind voor Hem te heiligen.

Dr. A. K.

Kootwijks Scholen

In hartelijken dank ontvangen lett. H. B. te R. f. 10; van den heer C. de N. te Naarden f. 10; Geref. Kerk Waarder f. 10.

Dr. J. H. HOUTZAGERS, Voorzitter.

38ste Jaarvergadering

van de
Vereeniging voor Hooger Onderwijs op
Bereformeerde grondslag, gehouden te
Utrecht den 10en en 11en Juli 1918.

(Slot.)

Des namiddags te 2 uur kwamen we weder in Kunsten en Wetenschappen samen. Deze middagvergadering was openbaar. Prof. Dr. R. H. Woltjer zette in een uitvoerig en leerzaam betoog de betekenissen uiteen van het doctoraat in de Ned. letteren.

Na een enkel woord te hebben gewijd aan de nagedachtenis van den overleden hoogleraar Dr. J. Woltjer, die niet slechts aan de voorbereiding van het nieuwe doctoraat nog heeft kunnen meewerken, maar bovendien door zijne universele opvatting der philologie voor principieele beoefening der Nederlandsche letteren den grondslag heeft gelegd, set de Ref. in de eerste plaats uiteen, wat het doctoraat in de Nederlandsche Letterkunde omvat. Tervel de V. U. aanvankelijk om principieele redenen het ongeplaatste doctoraat in de Letteren en Wijsbegeerte van vóór de wet van 1876 had behouden, werd zij door de wijziging der wet in 1905 met het oog op den effectus civiel geroep, dat één doctoraat te vervangen door dat in de klassieke letterkunde, dat in de Semitische letterkunde en dat in de wijsbegeerte. Had van deze drie doctoraten feitelijk alleen het eerste praktische betekenis, thans kan daar het niet minder belangrijke in de Nederlandsche letterkunde aan worden toegevoegd, zoodat dan alleen nog het doctoraat in de taal- en letterkunde van den Oost-Indischen Archipel overblijft. Het ontbreken van scherpbelijde voorstellingen omtrent den inhoud van het begrip *Nederlandsche Letteren* geeft niet zelden tot teleurstelling aanleiding, in zoverre een oningewijde daarbij licht min of meer eenzijdig aan de zoogen. fraaie literatuur denkt. In werkelijkheid valt de studie in de Nederlandsche letteren in twee groote deelen uiteen: een taal- en letterkundig en een geschiedkundig gedeelte. In het eerste staat de Nederlandsche taal in hare historische ontwikkeling, als lid der groote Indo-Germaansche taalfamilie, op den voorgrond, het andere omvat de vaderlandsche geschiedenis en de algemeene van de middeleeuwen en den nieuwen tijd; naar de letter der wet hebben deze beide deelen gezamenlijk evengroote betekenis; in de praktijk komt de studie der geschiedenis hoe langer hoe meer gelijkwaardig naast die van taal en letterkunde te staan; de Vrije Universiteit heeft dit ook in de formulering der exameneischen zooveel mogelijk uit doen komen, door onder de vakken van het doctoraal examen voor de historische uitdrukkelijk de methodologie der geschiedenis op te nemen.

Het veld van wetenschap dat door deze vakken bestreken wordt, is zoo uitgebreid, dat op den duur drie docenten het niet zullen kunnen omvatten, en in elk geval het taal- en letterkundige gedeelte zullen moeten worden gescheiden; terwijl daarnaast ook aan de Vrije Universiteit de wetenschappelijke beoefening der moderne talen om voortdurend zal gaan roepen. De Nederlandsche taal en letterkunde en de geschiedenis zullen echter steeds de hoofdzaken blijven; en met name de laatste is voor ons van zoo groot gewicht, dat men zich over de stichting van twee katheders daarvoor van harte moet verheugen: de hierbij gevolgde wijze van splitsing (in de algemeene en vaderlandsche geschiedenis van het begin der Middeleeuwen tot op den vrede van Munster en die van den nieuwen tijd) verdient in theoretisch en praktisch het meest aanbeveling. Met het nieuwe doctoraat heeft de Vrije Universiteit weer een gewichtige schrede gezet op den weg die voert naar het ideaal van een volledige Gereformeerde Hoogeschool. Het voegt ons, God daarvoor ootmoedig te danken.

In de tweede plaats staat de Ref. nader stil bij de vraag, waarin voor ons de betekenissen van het nieuwe doctoraat gelegen is. Deze betekenis is een tweevoudige: een praktische en een theoretische. De praktische betekenis bestaat voornamelijk hierin, dat het doctoraat in de Nederlandsche letterkunde de bevoegdheid schenkt tot het geven van onderwijs in de aardrijkskunde, de geschiedenis en de Nederlandsche taal en letterkunde niet alleen aan een Gymnasium, maar ook aan een H. B. S., en de Vrije Universiteit alsoo thans voor het eerst ook rechtstreeks met het Christelijk Middelbaar Onderwijs in contact komt, een contact waarvan de noodzakelijkheid niet het minst gevoeld wordt door die Christelijke docenten die zelf een principieele opleiding hebben moeten missen. Het belang hiervan zal ook door hem worden erkend, die niet de H. B. S., maar het Gymnasium als het meest geschikte opleidings-instituut beschouwt voor Universitaire studie, en daarom ook het totstandkomen van Christelijke Lycea zoals ze thans worden ingericht, niet met onverdeeld sympathie begroet; dat nu ook de leeraren in de genoemde vakken aan de Vrije Universiteit hunne opleiding zullen kunnen ontvangen, is inderdaad een feit.

van buitengewone betekenis in de annalen onzer Hoogeschool. Ga voortaan dan ook niemand van Gereformeerden huize, die in de Nederlandsche letteren wil studeren, onze Vrije Universiteit voorbij!

Hetgeen tot dusver over het praktische belang van het nieuwe doctoraat werd betoogd, berust op de veronderstelling, dat er inderdaad principieel onderscheid bestaat tusschen de studie der Nederlandsche letteren aan een Gereformeerde Hoogeschool en die aan een niet-Gereformeerde. En het is daarom ten slotte noodzakelijk, de vraag onder de oogen te zien, of een zoodanig onderscheid inderdaad aanwezig is, en, zoo ja, waarin het is gelegen. De beantwoording der vraag kan ons bewaren voor zelfoverschatting, maar ook ons nopen, ons helder rekenschap te geven van de draagwijdte onzer begijnselen. Moet aan de ene zijde worden erkend, dat er een gemeenschappelijk terrein is, aan de andere zijde springt in het oog, dat, zoodra men dieper doordringt, zich aanstands verschil openbaart. Reeds in het nadruk leggen op den samenhang, op het algemeene komt een beginsel tot uiting: een vak als de Encyclopaedie der philologie is kenmerkend voor onze Hoogeschool. En cyclopaedisch is de studie der Nederlandsche letteren een onderdeel van de studie der letteren, d.i. der philologie, in het algemeen; en derhalve is ook op die studie onze opvatting aangaande de philologie, hare begijnselen en hare methode, gelijk die inzonderheid door den hoogleraar Dr. J. Woltjer in zijn *De wetenschap van den Logos* uiteengezet is, van toepassing. Volgens die opvatting is de philologie *logologie*, d.i. zij heeft tot object den menscheleken logos, de menscheleke rede en hare uitingen, echter niet als op zich zelf staande, maar als beeld en gelijkenis van den eeuwigen Logos, door welken alle dingen in hun onderling verband bestaan, en verder als in zijne uiting aan de inspiratie en het gehele wereldplan van den eeuwigen Logos gebonden. De eenheid van dien logos niettegenstaande alle variatie bij verschillende volkeren en in onderscheidene perioden, vormt den grondslag der philologische wetenschap.

Van deze eenheid heeft dus ook de Nederlandsche philologie, uit te gaan; ook zij moet rekening houden met de Schepping van den mensch naar Gods beeld, met de verduistering van den menscheleken logos door de zonde, met het potentieele herstel van dien logos in Christus en zijne volkomene herschepping in de eeuwigheid. Met name is het voor haar van belang, het verband met de Oudheid niet uit het oog te verliezen.

Naarmate de philologie den logos zelf tot voorwerp van haar onderzoek maakt, of wel de openbaringen van dien logos in woord en daad, kan men haar in drie onderdeelen splitsen: naast de wijsbegeerte staat aan de ene zijde de *philologie in engeren zin*, de taal en letterkunde, die de taal en hetgeen daarin geschreven is tot object heeft, en aan de andere zijde de *historie*, die zich bezig houdt met de overlevering van handelingen en feiten, als uitingen van den logos. De betekenis der Gereformeerde begijnselen voor deze beide, voorzover de studie der Nederlandsche letteren aangaat, wordt door den Ref. aan de hand van de geschriften van de hoogleraren J. Woltjer, Kuiper en Bavinck ten uitvoer uiteengezet. Wat de laatste betreft, wijst hij, na aangehouden te hebben, dat objectieve geschiedschrijving onmogelijk, erinonderheid op hoe door ons de historie, wier uitgangspunt de eenheid is van het menschelek geslacht, van het begin tot het einde teleologisch moet worden opgevat, niet als een zich doelloos ontwikkelend proces, maar als de vervulling van den Raad van God, den Schepper van hemel en aarde, als de worsteling tusschen goed en kwaad, die begonnen is in het Paradijs en uitloopt op de overwinning van den Christus; hij bespreekt de moeilijkheden, die zich bij de toepassing derer begijnselen voordoen, waarschuwt met name voor de constructies der idealistische geschiedbeschouwing, al staat deze zeer zeker dichter bij ons dan de materialistische, en staat eindelijk stil bij de Gereformeerde opvatting der vaderlandsche historie.

Ten opzichte van taal en literatuur wijst de Ref. met name op onze zinswijze omtrent wezen en oorsprong van het menscheleke woord en op den invloed der Christelijke denkbeelden bij de beoordeeling der letterkunde. Hij besluit zijn betoog met de uitspraak, dat voor de problemen der taal en de raadselen der historie alleen een oplossing te vinden is, wanneer de philoloog achter den menscheleken logos de gangen naspreekt van het Goddelijk Woord, dat van den beginne was, en zonder hetwelk geen ding is gemaakt, dat gemaakt is.

De voorzitter bracht den inleider hartelijk dank voor diens betoog. Bij de gedachtenwisseling wenschte Prof. Groshede, naar de gewoonte der Theologen, een toepassing op de inleiding te geven. Daartoe overgaande, meende hij dat uit hetgeen door Prof. W. in het midden was gebracht, volgt te dat aan de V. U. thans de gelegenheid bestaat om te studeren voor leeraren in Taal en Geschiedenis aan H. B. S. en Gymnasia; 2e dat verwacht mag worden, dat de ouders voor de opleiding van hun kinderen voortaan de V. U. de aangewezen inrichting zullen achten. Van de studie onzer jonge mannen in de rechtsgeleerdheid en oude talen aan scholen van andere geestesrichting weten we, waartoe dit verschil in opleiding onder ons vaak leidt. Spr. hoopt, dat de toekomst in dit opzicht meer eenheid zal toonen (applaus). Ten 3e uitte spr. den wensch, dat bestuurders van

Gymnasia en H. B. S., die belang hebben bij deze uitbreiding van de literarische faculteit, steun en medewerking zullen bieden om de zaak in de gewenschte richting te sturen. Ons gezamenlijk streven zij naar een Geref. opleiding van onze jonge mannen.

Prof. Goslinga dankt den inleider voor zijn waardeerende woorden aan de nieuwe studie gewijd, en stelt die waardeering daarom zoo op prijs, omdat, naar verwacht mag worden, eerder in de Ned. letteren gestudeerd zal worden dan in klassieke letteren, door de betere toekomst die de eerste studie biedt. Na voltooiing toch dezer opleiding staat het leeraarsambt aan een H. B. S. open, terwijl de klassieke letteren voor de Gymnasia vereischt worden.

De aandacht vestigde spr. voorts op de grootere betekenis die in de toekomst het hooger onderwijs ook voor het lager onderwijs zal krijgen, wanneer in vervulling zal gaan, wat velen wenschen, dat de vorming der onderwijzers aan mannen met een academische opleiding zal toevertrouwd worden.

Prof. Woltjer dankte zijn ambtgenoot Prof. Groshede voor zijn met instemming gegeven toepassing. Ook de opmerkingen van Prof. Goslinga had hij niet genoeg gehoord, maar hij meende toch te moeten zeggen, hoe 't hem altijd getroffen had, dat de literatoren aan de V. U. om de studie de klassieke letteren gekozen hadden en geen toekomstverwagingen lieten gelden.

De vergadering nam na deze discussie een einde.

Prof. Bavinck sprak een kort slotwoord, een woord van dank tot allen die medegewerkt hadden om de jaarvergadering te doen slagen. Bij den Christen eindigt die dank in Hem, van Wien wij weten, dat Zijn hand over alles gaat en aan Wien wij ook de toekomst onzer vereeniging en V. U., in stil vertrouwen op Diens bijstand, overgeven.

De Universiteitsdag werd besloten met een gemeenschappelijke maaltijd, die, de omstandigheden in aanmerking genomen, veel deelnemers vond. Het menu was in overeenstemming met den oorlogstijd en ook in de toepassing werd die overeenstemming niet gemist. Doch van de tafel-redoveringen geven we nimmer verslag, hoe interessant ze ook zijn. We vermelden alleen, dat de Voorzitter van de tafel, Prof. Bavinck, het volgende telegram voorlas:

H. M. de Koningin draagt mij op de Vereeniging van Hooger onderwijs op Geref. grondslag Hoogstdeurlijk dank te betuigen voor aangeboden gevoelens van hulpe en trouw en toegebeden regewensch.

(w.g.) Adjutant van Dienst Ruys.

Daaraan knoopte de Voorzitter een bijzonder welsprekend en hartelijk woord vast, om hulpe te brengen aan H. M. de Koningin, een heilbron die staande werd aangehoord en door de dischgenooten met het zingen van het „Wilhelmus“ werd bekrachtigd. Voorts deed Prof. Anema woorden van lof over de Directeuren hooren; de heer Knap stelde de verdiensten van Curatoren in 't licht; de heer Brummelkamp herinnerde aan den arbeid der professoren. Dit alles 'en nog heel veel meer deed zien, dat de oude hartelijke geest nog levend was; wat uit de verdere toespraken, zoals die van Prof. Geesink, die, op uitnodiging van mevrouw Brummelkamp—Easer, na het vertrek van Prof. Bavinck, de tafel presideerde, trouwens overduidelijk bleek.

Daarmee eindigde ook deze Universiteitsdag, een dag van zegen op vele gebied, die met nieuwen moed het nieuwe jaar tegemoet doet gaan. Moge het zijn een jaar van het welbehagen des Heeren.

Bij Prof. Bavinck is een dankbetuiging ingekomen van Dr. Kuiper voor het hem toegesonden telegram, dat te laat in Den Haag kwam, om nog tijdens de vergadering te Utrecht beantwoord te worden.

Officiële Berichten.

Vrije Universiteit.

Men schrijft ons uit Arnhem: Reeds lang was het hier het voornemen om de propaganda voor de V. U. ter hand te nemen, aan welk voornemen deze week werd gevolg gegeven.

In een der lokalen van het gebouw van het Arnhemsch Dagblad waren eenige broeders daartoe uitgenoodigd bijeengekomen, om de maatregelen te bespreken voor een goede actie noodig.

Da. J. G. Kunst presideerde en wees op de groote betekenis der V. U. Van zelf kwam aan de orde de methode van werken, en dus het voorstel door Dr. R. van Rensen op de laatste gehouden jaarvergadering besproken.

Algemeen werd dit voorstel goedgekeurd. Erkend werd dat het gestelde bedrag van f. 150,000 wel niet dadelijk zal worden verkregen, maar toch als ideaal moet worden gesteld.

Zal de Vrije Universiteit in het hart van het volk blijven leven, dan moeten directeuren der vereeniging, niet tot „betaalheeren“ worden aangesteld. Zeker, men gaf toe dat er een onderscheid was tusschen de Universiteit, waar de curatoren voor het onderwijs en de directeuren voor de stoffelijke belangen zijn aangewezen, terwijl voor het lager onderwijs aan de bestuursders de zorgen voor beide zijn opgedragen.

Maar toch, wanneer straks de hulp der Overheid zou bestaan in het geheel of gedeeltelijk